

гледалъ по часове, срѣщу празникъ, безъ да знамъ
защо, както и сега не знамъ: защо е тъй мило и
драго въ бащинъ домъ; защо вѣйката отъ Цвѣтница,
забучена въ иконостаса, ме гали съ своята посѣх-
налость; защо раклата подъ иконостаса, гдѣто се па-
зятъ празничнитѣ дрехи на кжцнитѣ и всѣкога,
кога я отварятъ, благоухае на дюли, — ме кани да
седна тамъ.

Аромата на измирното, топлия лѣхъ отъ ман-
гала и привѣтливитѣ погледи на кжцнитѣ погалиха
истиналото ми лице и азъ седнахъ на раклата,
милванъ отъ споменитѣ на ниската горница, отъ
присѣтствието на родители, братчета и сестри. Само
баба Краса я нѣмаше на мѣстото ѝ: седнала въ
кжта до собата; само нейния тихъ гласъ се не чу-
ваше сега: тя бѣ заминала за тамъ, отъ гдѣто
никой се не връща.

Нѣмаше я, а менъ се струваше, че щомъ хлоп-
натъ вратата вънъ — ще я видя пакъ: прѣгърбена,
съ патерица въ ржка, въ бозовото си кожухче съ
лѣсичитѣ кожи; съ черния си чумберъ подбрада
— ще влѣзе и ще се настани на мѣстото си, при-
мъкнала мангала къмъ себе си; снела цѣклата отъ
очи, ще ги избърше, ще ги натъкми пакъ на уши
и грѣяйки костеливи прѣсти, ще започне сладки
приказки, за които я обичахме всички въ кжци.

Църковната камбана възвѣсти вечерня.

Всички се прѣкрѣстихме и пакъ настана мъл-
чание. Чакаха ме да се постопля, че тогава да се
разприказваме.
